

ОЛЕНА ПАВЛЕНКО

Наздустріч світланку

РОМАН

Київ

УДК 821.161
П12

Павленко Олена

П12 Назустріч світанку : роман. Київ : Видавництво Ліра-К, 2024. 238 с.
ISBN 978-617-520-674-4

Доля зрідка зводить нам зі схожими на нас людьми. Схожими душею, планами та мріями. Ми впускаємо їх у своє життя, а потім... Доля знову втручається. Вносить корективи у наші спільні плани. Людина зникає, захопивши з собою спокій та мрії. Так трапилося з ними – Міррою та Матвієм. Чи зможуть вони пережити втрату та втілити свої мрії?

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-674-4

© Павленко О., 2024

© Видавництво Ліра-К, 2024

Пролог

Не вгадаєш наперед, що станеться у твоєму житті хоч і найближчим часом. Особливо, коли побут видається налагодженим та усталеним. Коли маєш усе, про що мріяв, чого бажав. Прокидаєшся, вдихаючи на повні груди, й усміхаєшся новому дню. Зустрічаєш ранок без тривожних думок, що ятрили б незагоєні рани. Жодної причини для смутку чи калатання серця.

Хочеться вірити, що так триватиме вічно, але...

Одного дня твій світ змінюється. Все перевертається догори дригом. Плани ламаються і розбиваються на друзки. Свідомість відкидає реальність, шукає всі можливі рішення, які спростували б втрату. Не сприймає правди, хоч це вже сталося.

Зникає той, у кому вбачав сенс свого життя. Той, з ким поєднав серце й душу. Земля втікає з-під ніг. Речі, місця, люди – все нагадує про його існування. При кожній згадці – зриваєшся і плачеш, сподіваючись, що біль мине, але... Він ніколи не зникне. Залишиться в серці назавжди. Викликатиме паніку, страх і ще більше болю, який обпикатиме серце вогнем, розчаруванням та випробовуванням. Ще ніколи несправедливість не була так близько і такою жорстокою.

А від щастя до краху лише крок, і його доведеться робити. Інакше...

Розділ I

На вулиці стояла спека. Мірра сиділа в альтанці з книжкою в руках. Найбільше їй полюбилося це місце. Дерев'яна альтанка в тіні великої яблуні.

Коли два роки тому батьки раптово вирішили переїхати в село, Мірра пережила шок. Усе життя вони прожили в місті, особливо не тяжіли до ведення господарства. Але батько давно хотів спокійного життя, та й лікарі радили змінити обстановку.

Мірра відклала дочитану книжку й усміхнулася. Мабуть, батьки мали рацію, адже останні місяці, проведені в Катеринівці, дівчині запам'ятаються надовго. Душевний спокій поселився всередині, а натхнення пробуджувало творити нові картини. Щоранку вона бігла до річки, захопивши з собою мольберт та фарби для малювання. Сідала на березі й малювала пейзажі. У ці миті вона відчувала щастя.

Із роздумів її повернув батько. Він присів поряд на дивані з газетою. Розгорнув її, уважно шукаючи статтю про садівництво. Він дуже змінився: став спокійним та усміхненим. Прикросці, які трапляються з нами в житті, дають шанс переосмислити саме життя. Шкода, що не всі здатні це зрозуміти.

– Тату, – Мірра підсунулася ближче, схилила голову на плече. – Ти не шкодуєш, що переїхав сюди? – допитливо глянула на нього з-під лоба.

Дмитро Євгенович не любив обговорювати тему переїзду. Йому самому важко далось це рішення, але іншого варіанта він не бачив. Не міг більше боротися за бізнес, який йому не належав, доводити щось парт-

нерові, адже той мав офіційні документи, з якими не посперечаєшся.

– Мірро, ти знову починаєш? Я вже говорив, що жодного дня не пошкодував. Тут я нарешті займаюся тим, що мені до душі, – пробурчав чоловік і мимоволі всміхнувся.

Мірра теж усміхнулася у відповідь. Вона знала, що батько задоволений. Рідні добре облаштувалися в селі, дбали про власне господарство. Дмитро Євгенович навіть встиг заснувати власну справу. Не міг змиритися з думкою, що відтоді він невдаха.

Мірра намагалася не втручатися у справи батьків. Раділа, що все добре і вони більше не згадували сумних подій дворічної давнини...

Дівчина часто бувала у батьків. Село від міста зовсім недалеко, рейсовим автобусом їхати близько години. Проводила у них вихідні, свята. Влітку залишалася на канікули, радіючи, що може відпочити від гамірного міста й метушні. У селі й справді було затишно і спокійно.

Міррі здавалося, що все, що сталося, – на краще. Так у її житті з'явилося більше особистого простору. В місті вона мешкала сама в трикімнатній квартирі, яку їй залишили батьки. Спочатку було важко звикнути до самотності. Боялася ночі, бо темрява чомусь пробуджувала в ній страхи. Лише згодом Мірра відчула полегшення, звикла до того, що в такій просторій квартирі мешкає лише вона. Облаштувала її на свій смак. Часом подруги залишалися у неї на ніч. Мірра думала здати комусь із них кімнату, але боялася, що тоді її спокою настане кінець.

Дмитро Євгенович дочитав газету й відклав на край дивана. Міцно обійняв доньку, поцілувавши

в чоло, й пішов до саду. Мірра дивилася йому вслід зі щирою усмішкою. Їй неймовірно пощастило! Вона добре знала про це й цінувала кожную мить, проведену поруч із рідними.

– Доню, ти вже зібрала речі? – до альтанки зайшла мама. Жінка поставила на стіл велику таріль вареників з вишнями. Улюблені смаколики доньки.

– Так, мамо. Увечері їду.

– Може, залишишся ще на день? – Зоя Вікторівна подала столове начиння доньці, і та підвелася, щоб допомогти накрити обідній стіл. – До Валі син приїздить. Хотіла вас познайомити, – далі провадила жінка.

– Мамо, ти знову? Я вже казала, що твоїх женихів мені не треба!

– А дарма – він на лікаря вчиться, хороша кандидатура, – засміялася Зоя Вікторівна, примостившись на стільчику біля стола.

Мірра дивилася на матусю з усмішкою, бо знала, що та навмисне кепкує з неї. Попри різницю у віці, їхні стосунки завжди були теплими й дружніми.

Після обіду Мірра допомагала матусі в домі. Жінка давно затіяла перестановку в кімнаті доньки. Впоравшись, дівчина заходилася збиратися до міста. Останній місяць канікул у селі минув швидко. Тепер на часі готуватися до навчання.

На початку вересня на Мірру чекала практика, яка неабияк хвилювала її. З дитинства мріяла бути дизайнером, в іншій сфері себе не уявляла. Довго шукала компанію, в якій хотіла пройти практику, і врешті обрала «Стиль Про».

Увечері, пакуючи речі, Мірра гомоніла з матусею. Разом з батьками вона почувалася дитиною, а в місті доводилося дорослішати. На плечі лягали хатні клопоти

й навчання, відповідальність за власне життя. Вона нікуди не квапилася, особливо зав'язувати нові стосунки. Стільки разів чула від дівчат скарги й не розуміла, навіщо обтяжувати своє життя стосунками, коли не маєш упевненості, що це назавжди. Зустрічатися з хлопцем, бо всі так роблять, для неї було дикунством. Мірра хотіла зовсім іншого. Справжнього, щирого почуття, яке окрилюватиме й вестиме крізь усе життя...

Розділ 2

На вулиці стояла неймовірна спека. Природа ледь дихала під товстим шаром пилуки. Темні хмари купчилися на небі, подекуди ховаючи сонячні промені, але дощ ніяк не збирався.

Матвій повертався з роботи, їдучи в переповненій маршрутці. Жовта таратайка повільно повзла під гору центральною вулицею. Хлопець мріяв швидше дістатися квартири й прийняти прохолодний душ. Він підробляв у бригаді ремонтників. Його одногрупник разом із батьком давно працюють у цій справі. Матвій приєднався до них, щоб трохи заробити грошей. Вони завершували ремонт готельного комплексу за містом, обіцяли хороший заробіток, тож Матвій сподівався, що нарешті зможе купити мамі подарунок на день народження. Уже кілька років вона мріяла про поїздку в Яремче.

Хлопець вийшов на своїй зупинці й звернув за ріг будинку. Минув кілька багатоповерхівок і зайшов у двір. Тут він виріс і досі мешкає з батьками й молод-

шим братом. Кожен куточок нагадував йому про його щасливе дитинство.

Матвій знав, що батьки на роботі до пізнього вечора, тож планував швидко освіжитися в душі й приготувати вечерю. Піднявся сходами у квартиру на п'ятому поверсі. Щойно прикривши за собою двері, почув із вітальні чийсь голосну мову. Телевізор гучно сповіщав рекламу. Зайшовши до кімнати, побачив брата – той сидів у кріслі перед телевізором і повільно потягував цигарку.

Матвій відчув, як злість підступила до горла. Довкола безлад, а він і пальцем не поворухнув, щоб допомогти батькам. Хлопець взяв пульт із тумби і вимкнув телевізор. Микола різко підвівся, заметушився, та одразу полегшено видихнув, помітивши брата.

– Матвію, ти чого так лякаєш? – засміявся Микола й опустився у крісло. – Як справи?

Та хлопець не відповів. Присів на тумбу, докірливо дивлячись у вічі брата. У кімнаті нестерпно смерділо. Уїдлиний запах сигаретного диму вже поширився квартирою. Під натиском братового погляду Микола загасив сигарету в попільничці. Миттю підхопився й відчинив навстіж балконні двері.

– Брате, ну чого ти? Зараз все приберу, – почав виправдовуватися хлопець.

Матвій не став його слухати. Настрій був зіпсований. Піднявся і вийшов, залишивши брата прибирати. Вирішив нічого не казати матері. Він даремно сподівався, що у свої сімнадцять брат зміниться, виправиться. Важко було дивитись на розчарування матері, що її улюблений синок залишався жалюгідним підлітком з поганими звичками та дурною компані-

єю. Хоч між братами була різниця в шість років – здавалося, що це ціла вічність.

Матвій готував вечерю. У вітальню намагався не заходити, щоб зайвий раз не бачити Колю. Чув, як увімкнувся телевізор, зменшився звук, але не більше. А навіщо напружуватися, коли за тебе все зроблять.

Увечері повернулися батьки. Усі сіли за стіл, що накрив Матвій, котрий терпляче чекав на приход сім'ї. Життя навчило його, що легко нічого не дається. Доводилося тяжко працювати. Паралельно він вчився на архітектора. Не просив у батьків допомоги й підтримки. Сам допомагав чим міг.

За столом усі мовчали. Матвій сердився на брата і майже не дивився в його бік. Коля ж зиркав з-під лоба, вичікуючи моменту, коли доведеться виправдовуватись. Знав, що Матвій мовчатиме, але його терпець теж колись урветься.

– Ви що, знову посварилися? – запитала мати, пильно зиркаючи на синів. – Що знову не поділили?

– Нічого, мамо, – посміхнувся Матвій, тамуючи злість. Найменше він хотів засмучувати матір. Вона мала слабке здоров'я, тож намагався зайвий раз її не хвилювати.

– Яка щедрість із твого боку, – огризнувся Коля. – Я просто не прибрав, а він став на мене бурчати, – почав скаржитись брат.

Матвій з докором зиркнув на нього. Навіщо починати цей спектакль? Хіба що Микола отримує задоволення від наклепу на брата.

Мати заходилася заспокоювати знервованого сина, погладжуючи його по плечу. Коля ще обурювався з прискіпливості брата, але Матвій уже не міг дивитись на це, докірливі погляди батьків його пригні-

чували. Він підвівся і вийшов з-за столу. Хотів вийти прогулятися і подумати.

Останнім часом йому було затісно в рідному домі, і це гнітило. Здавалося, що його ніхто не розуміє. Подзвонив другу. Денис збирався до клубу, там вони й домовилися зустрітися. Йому конче треба було поговорити з кимось, хто зрозумів би його й підтримав.

Розділ 3

Свіжий, вечірній вітер остудив денну спеку. Увечері Мірра повернулася в місто. Незвично було знову опинитися серед натовпу. За місяць вона відвикла від гамору й метушні. У селі час ніби уповільнювався і Мірра могла насолоджуватися кожною хвилиною життя. Натомість же в місті треба бути зібраною, уважною, а головне – продуктивною. Вдома намагалася дотримуватися розпорядку дня, виконувати щоденні клопоти, а в селі могла нехтувати всім і байдикувати днями.

Цілий місяць у квартирі нікого не було, тож поверхні встигли вкритися пилом, а павутиння зайняти свої місця в кутках. Та все ж Мірра раділа поверненню до власного куточка.

Залишивши речі нерозізнаними, вона поспішила в душ. Мала зібратися до клубу на зустріч із подругками. Вони не бачилися все літо. Тем для обговорення назбиралося багато, тож не могла дочекатися зустрічі з ними.

Надвечір дівчина вже була в клубі. Переконавшись, що прийшла першою, сіла за столик на зручному диванчику. Замовила безалкогольний коктейль і пори-

нула у світ соціальних мереж. Ще однією перевагою життя в селі була відсутність інтернету. Мірра випала із реальності й потрапила у свою, що їй сама могла творити. Піддаючись настроям суспільства, вона часто тривожилася через речі, на які не могла вплинути. Тому раділа, коли усамітнювалася і присвячувала час лише собі та рідним.

Вона гортала стрічку інстаграму. Переглядала фотографії однокласників, які ділилися своїм насиченим життям під час канікул. Мірра відклала смартфон. Уже давно не додавала у свій профіль нових фотографій та дописів. Напевно, тому, що в житті настав період затишшя і вона не хотіла ділитися цим спокоєм з іншими.

Нарешті прийшли дівчата. Помітивши їх, Мірра підвелася, зустріла теплими обіймами. Подружки заходилися ділитися новинами. Слухаючи їхні піднесені розповіді, Мірра щиро раділа. Дівчата за три роки дуже зблизилися. На факультеті їх називали нерозлучною четвіркою. Подруги завжди підтримували одна одну, часом прикривали, коли треба було. Христина була міською дівчиною із багатой родини, але це не додавало їй пихи. Катя й Аня були з одного села, яке розташоване неподалік від міста. Разом навчалися й мешкали в гуртожитку. Їх поєднало спільне хобі – мистецький фестиваль, на якому вони представляли свій виш. Відтоді дівчата нерозлучні. Мірра вважала, що їй справді пощастило з подругами. Нечасто знайдеш споріднену душу. Вони розуміли одна одну з півслова.

Мірра з захопленням переглядала разом з Христиною світлини із Єгипту. Вона була там на курорті разом з батьками років п'ять тому. Тоді батьковий бізнес процвітав, і сім'я могла собі дозволити відпочинок за кордоном. Потім стало не до того. А тепер їй досить

було свіжого повітря в селі, щоб насититися енергією від природи.

У перерві між схвильованими розповідями Кріс показувала фото і в деталях розповідала про все, що бачила. Катерина з Анею були зайняті бурхливим обговоренням своєї однокласниці, котра раптово вийшла заміж. Чомусь їх непокоїло це, а оскільки Мірра з Христиною не дуже дослухалися до цієї бесіди, дівчата усамітнилися.

Матвій прийшов до клубу, де мав зустрітися з другом. Дениса ще не було, тож хлопець вмовився за вільний столик. Подзвонив другові, і той відповів, що вже в дорозі. Найбільше Матвій хотів усамітнитися, поміркувати і розібратися зі своїми проблемами. Відклавши рюкзак, він зняв джинсовий піджак і обережно склав його поряд. Офіціант підійшов і запропонував меню, та він замовив лише воду. Важко зітхнувши, Матвій перевіряв телефон – жодного пропущеного. Чому батьки так хвилюються за відсутність вдома Миколи, а коли він іде – байдуже? Часом хлопець відчував себе зайвим у своїй сім'ї. Матвій нахилився і заплющив очі. Повільно вдихнув на повні груди, здіймаючи плечі вгору. Хоч як він намагався відганяти сумні думки, на душі щось скімлило.

У клубі приглушено звучала музика. Зал повільно заповнювався відвідувачами. Мірра втомилася слухати розповідь Христини, але виду не подала. Схилившись на спинку диванчика, вона кивала головою і стримано посміхалася. Христина не вмовкала.

– Ти де практику проходитемеш? – різко змінила тему Мірра. Кріс жваво перейшла на нову тему і почала розповідати про свої плани. Дівчата приєдналися до обговорення.